

GLEN ERLER

FOTÓ PHOTOGRAPHS GLEN ERLER
SZÖVEG TEXT BY PERLAKI MÁRTON

BE KELL VALLANOM, HOGY NEM ISMERTEM GLEN ERLER MUNKÁSSÁGÁT EGÉSZEN TAVALYIG, AMIKOR PÁRIZSBAN A KEZEMBE KERÜLT EGY MAGAZIN. EGY FOTÓSorozat Keltette Fel A FIGYELMEMET, AMELY EGYEDÜLÁLLÓAN INTENZÍVNEK HATOTT. ELHATÁROZTAM, HOGY KÖZELEBBRŐL MEGISMERKEDEM A FOTÓS A VIZUÁLIS VILÁGÁVAL. GLEN MUNKÁINAK KIFEJEZŐ EGYSZERŰSÉGE LENYŰGÖZÖTT. SZÁMOMRA EZ NEM MÁS, MINT IDŐTLEN ESZTÉTIKA.

I MUST ADMIT THAT I HAD NOT BEEN FAMILIAR WITH THE WORKS OF GLEN ERLER UNTIL LAST YEAR, WHEN I IDLY BROWSED THROUGH A MAGAZINE IN PARIS. THERE, A SERIES OF PICTURES CAPTURED MY ATTENTION WITH THEIR UNIQUE INTENSITY. I RIGHT AWAY DECIDED TO INDULGE MORE IN GLEN'S VISUAL WORLD. THE EXPRESSIVE MODESTY OF HIS WORKS FASCINATED ME. TO ME, THEY REPRESENT A CERTAIN TIMELESS AESTHETICS.

El tudnád mondani, hogy hogy dolgozol az emberekkel, milyen a munkafolyamat?

Valójában nincsenek szabályok, amiket követnék. Az elmúlt pár évben megpróbáltam olyan emberekkel dolgozni, akikhez kötődöm. Leginkább családtagokról vagy a család barátairól van szó. Nem szeretek egyértelmű, feltáró módon fotózni embereket, csak ha a projekt azt kívánja meg, és ha a kirakó képei az adott pillanatban állnak össze egy egészé. Adott a megfelelő ember, a megfelelő fény, a megfelelő hely stb. Számomra azok a jó fotók, ahol az előbb felsorolt elemek egy kockában állnak össze. Ha csak egy tényező is hiányzik, a kép nem lesz teljes. Lehet, hogy eltart egy darabig míg összejön, de összejön. Lehet, hogy eltart egy hétig vagy hónapig, talán egy évig is, de ha bármelyik részlet hiányzik, a képet nem használom fel. Az emberek, akikkel dolgozom, vagy azért vannak a képen, mert a projekt narratívájának elengedhetetlen részét képezik, vagy pedig olyan résztvevők, akik elfogadják és értik mindazt, amit a projekt érdekében teszek. En üg fogom fel, hogy a képeimen megjelenő emberek szerepet játszanak, mintha színészek lennének. Valós módon kell illeszkedniük a képbe, máskülönben a fotó nem más, csak egy divatfotó vagy portré.

Úgy vélem, a munkád tudatos és megtervezett. Olyan fotósnak tartod magad, aki a képek megragadásának folyamatára koncentrálvá alkot, vagy pedig olyannak, aki a megfelelő pillanatra vár? Megközelítőleg hány képet készítesz, mielőtt úgy érzed, elkaptad a megfelelő pillanatot?
Már az elején tudom, hogy a végterméknek hogyan is kellene kinéznie. Lehet, hogy a koncepción már dolgozom egy ideje, az is lehet, hogy csak az elején járok, természetesen ez hozzájárul az eltervezett képek létrehozásához. Ha családi történetről van szó, olyan területeken dolgozom majd, amelyeket jól ismerek, és olyan képeket készítek a családtagomról,

amelyeket az adott pillanatban elképzelek. Van valami különös abban, ahogy a képeket látom elkészítés előtt és közben. Nem látom rögtön az eredményt, de sokszor tudom, mikor teljes a kép. Van, hogy ez egy kocka után történik meg, van, hogy jó pár után, de a képen belül mindenre ügyelek, és törekszem a teljességre. Van, hogy olyan képeken is dolgozom még, amelyeket évekkal ezelőtt készítettem. Előfordul, hogy ránézek egy képre, és azt gondolom, hogy jó, de eltelik egy kis idő, és azt érzem, a képből hiányzik valami. Akkor újra előveszem, remélhetőleg feljavítom, és akkor a korábbi képnek mennie kell.

Fotózás közben mi inspirál? Mi készíttet arra, hogy megnyomd a gombot?
Azt gondolom, hogy manapság a digitális kameráknak és a technológiának köszönhetően fotózni nagyon könnyű, de nehéz olyan képet készíteni, amely sok tekintetben kielégítő. Én még mindig próbálkozom, és ezért akarok még több képet készíteni.

Végzel bármiféle utómunkát a képeiden?
Nem. Beszkennelem őket, felteszem a honlapra, és ennyi.

Hogyan és mikor találtál rá erre a különleges vizuális világra, amelyet következetesen követsz a képeiden? Van-e olyan kép, amely motivációként szolgált a számodra, vagy amely a víziód alapjának tekinthető?
Elkezdttem vonzódni az olyan munkához, amely több, mint egy pillanatkép. Ahol a dolgok átgondoltak. Mindig olyan ember voltam, aki végigvisz dolgokat. Ezt nem technikai értelemben mondom, hanem inkább a képek tartalmára értem. Sosem volt olyan kép vagy fotós, amelyre-akire így tekintettem volna – inkább az az elképzelés vezérelt, hogy olyat hozzak létre, ami jó. Ez nagyon nehéz. Ha egyszerű lenne, valami mást csinálnék.

A képeiddel történeteket próbálsz elmesélni, vagy megadod a lehetőséget, hogy a történet az emberek fejében bontakozzon ki?

Általában egy téma körül bontakozik ki a történet, amin dolgozom. A koncepciót vagy a munka előtt találom ki, vagy egy meglévő projektet folytatok. Nem törekszem arra, hogy egy kitalált történetet meséljek el, inkább dokumentálok valakit és a helyeket, amelyek az adott személyhez kötődnek, és mindezt oly módon teszem, ahogy én jónak és őszintének látom. Csak mostanában kezdtem el egy emberrel dolgozni, és felfedezni az életét, a környezetét. Normál körülmények között ugyanarról az emberről egy, maximum két képet készítenék egy adott projekten belül – kivéve, ha olyan családtagról van szó, akivel valami különlegesen dolgozom.

Úgy érzem, hogy a képeidből hiányzik az érzelmi töltet, ezzel megadva a nézőnek a lehetőséget, hogy a „réseket” ők maguk egészítsék ki. Mennyire próbálsz meg a képeid szereplőit érzelmileg elidegeníteni a közönségtől? Mennyire függ ez a te személyes kapcsolatoddal az adott személlyel?
A képeim általában elmélkedések. Szeretem a mozdulatlanságot és a bizonytalanságot. Mialatt dolgozom, nem igazán beszélek az emberekkel, akiket fotózom. Megpróbálok keveset beszélni arról, hogy mit csinálok; csak akkor magyarázok, ha kell. Ha megkérek valakit, hogy csináljon valamit, és kellemtlenül érzi magát, akkor magyarázok, de ez a legtöbb, amit megteszek.

Ami a sorozataidat illeti, hogyan épül fel a koncepció? Van egy kép, amely a sorozat motivációjaként szolgál, vagy már a munka megkezdése előtt konkrét elképzelésed van a koncepcióról?
Már kezdés előtt megpróbálok kialakítani egy tiszta képet arról, hogy merre menjen a történet. Ez segít abban, hogy tisztán lássak minden képet.

Miért van az, hogy a legtöbb képeden a nőké a főszerep? Ez tudatos döntés?

Leginkább nők vesznek körül. A család mindkét oldalán sok a lány, nekem is két lányom van. A testvéreimnek is többségben lányai vannak, a barátaimnak úgyszintén. Nem akarom, hogy a képek önéletrajzi jellegűek legyenek. Sokszor dolgozom emlékekből, és a képeim ezt tükrözik. Ha folyton férfiakat fotóznék, akkor túl ismerős lenne a téma, ha lehet ilyet mondani. Van egy projekt, évek óta dolgozom rajta – Családfa a címe, és a Photoworks adja ki. Szerepelnek benne a testvéreim, az apám és további férfi családtagok. Nagyon szeretnék még több férfialannyal dolgozni, és ez a közeljövőben létre is jön majd.

Sok művész vesz körül, és észrevettem, hogy a mai anyagias világban nagyon nehéz úgy alkotni, hogy a művész ne vegye figyelembe a világ kereskedelmi aspektusait. Lehet, hogy furán hangzik a kérdés: neked is meg kell alkuodnod néha, részt veszel kommerszebb munkákban is?
Minden olyan alkalommal, amikor bevonsz egy másik személyt, vagy mások igényeit is figyelembe veszed, kompromisszumot kötsz. Amikor személyes projekten dolgozol, akkor is felmerül benned, hogy vajon a közönség hogy reagál majd a munkádra, milyen lesz a befogadás. A galériák vajon megveszik majd? Reprodukálható? Ezek mind a kompromisszum formái. Mindig dolgoztam a fotózás kereskedelmi oldalán, bár sosem voltam ilyen beállítottságú. Egyik oldal sem egyszerű, és mindkét oldalon nehéz egzisztenciát teremteni. Túl sok az ügyfél, és túl nagy rajtuk a nyomás. Így hajlamosak biztonságosabb, már bevált megoldásokat választani. A művészvilág alapja a pénz, ezért a galériák olyan művészeket akarnak, akiknek jók az eladásai – ha beleesel valamelyik kategóriába, talán könnyebbé válik az életed. De azt is érzem, hogy nem kellene, hogy ez

számítson. Jó lenne, ha nem lennének szabályok, és ha nem lenne két külön világ. Ha jó a munka, az élet is az.

Van valami különleges oka annak, hogy soha nem adtál ki albumot a munkáidról?

A Családfa projektemet most fogja kiadni a Photoworks. A Photoworks magazinban megjelent a projektből egy kis ízelítő – konkrét dátum még nincs, de dolgozunk rajta. A másik munkám nagy része a fiatalságra koncentrál. Ha befejezem, remélem, ez is megjelenik majd egy könyv formájában.

Ha visszaemlékszel arra, amikor fotózni kezdtl, és ha most arra gondolsz, hogy most mi motivál... ugyanaz a két dolog?

Engem véletlenül kezdett el érdekelni a fotózás, de mindig bennem van a vágy, hogy valami mást hozzak létre, ami kiállja az idő próbáját. Most is erre törekszem, és remélem, hogy ez mindig a része marad a filozófiámnak.

Can you give a picture of how you work with people, what is your process?

I don't really have a set of rules that I follow. For the past several years, I have tried to work with people I'm connected to. Mostly, they've been family members or sometimes friends of family. I don't like to photograph people in a clear and revealing manner unless the project calls for it and all of the pieces of the puzzle come together at that moment. The right person. The right light. The right place, etc.... To me, good photographs are a result of all of those components coming together within the frame. If one element is missing, it's not complete. It may take quite some time to realize this, but it eventually happens. It may take a week or a month or maybe even a year, but if one of these elements is missing, it will eventually be edited out. The people I try to work with either need to be in the photograph because they are an intricate part to the narrative of the project; or they are willing participants and understand and agree with what it is I'm doing in order to make the project work. To me, the people in my photographs are playing a role, the same as an actress or actor. They need to fit within the frame in a realistic manner. Otherwise, the image is just a fashion image or just a portrait.

I feel that your work is conscious and planned. Are you the photographer concentrating on the process aspect of capturing the moments, or are you a person directly aiming for the moment? Approximately how many pictures do you take before you feel that you captured the right moment?

I have a very strong initial opinion on what the end product should look like. I may have a concept of which I've been working on for quite some time, or even if it's in the early stages, this will dictate the origin of the images I set out to make. If it's a family story, I will be working in areas that I'm very familiar with and making the pictures work with the family member I had in mind at that moment. There's a very specific way I see the images both before I take them and while I'm taking them. I don't see my results right away, but I will often know when an image is complete. Sometimes that happens in one frame and sometimes it may take several frames, but everything within the frame is considered and has to feel complete. Even then, I'm still working on perfecting images I made several years ago. I may look at a picture and think it's good but as time goes by I may realize that that image is lacking something and then I may revisit it and hopefully make it a better image and that point the older picture will get edited out.

What inspires you when taking a photo? What makes you push the button?

I think taking pictures is very easy to do these days with digital cameras and the rest of the technology that goes with it, but I still think it's very difficult to make pictures that are satisfying in all the right ways. I'm still trying.... that's what makes me want to make more pictures.

Do you carry out any computer adjustments, considering the post-production of your work?

No. I scan my images for my website and that's it for the moment.

How and when did you find this specific visual world that you seem to follow consequently in every picture? If there is any, what or which picture was your motivation or can be considered as a starting point of your vision?

I started becoming attracted to work that's more than just nice snap shots. Where things are more considered. I've always been one to want to push things along. Not so much in a technological way but with the content of the images. It hasn't been one picture or one photographer but more the idea of doing

something that feels right. This is very difficult to do. If it were easy, I would do something else.

Are you trying to tell a story with your pictures or create the opportunity of a story in somebody's head?

There is an overall theme to each story I work on. That concept is thought up before I start or may be a continuation of an existing project. I'm not really trying to tell a made up story so to speak, but I am documenting someone and the places relevant to that person and I'm doing this in a way I feel is correct and true to how I see things. It's only recently that I started working with one person and exploring their life and surroundings. I normally wouldn't take more than one or two pictures of the same person for any one project unless it was a family member that I was working with for something quite specific.

I feel that in your pictures, you consciously lack the emotional ingredients and provide your audience with the freedom of filling the gaps on their own. To what level do you try to emotionally alienate the individuals of your pictures from your audience, not considering of your personal relationships towards those individuals?

My pictures are mostly moments of contemplation. I like stillness and uncertainty. I don't have a lot of dialogue with the people who I am photographing while I am photographing them. I try not to explain too much about what it is I'm doing unless there is a reason. If I ask a person to do something and that feels odd to them, I may have to explain why, but that may be as far as it goes.

Considering your photo series, how do you build up the concept? Is that one picture that creates and gives the motivation to the series, or do you have a clear imagination of what the concept will be before starting the process?

I try to have a pretty clear picture of where I'm going with the story before I begin. This helps give reason and clarity in finding each image.

Why is it that in most of your pictures women play the main role? Is that a conscious choice of yours?

I tend to be surrounded by women. I have mostly girls on both sides of my family. I personally have two daughters. My brothers have mostly daughters and my friends

have mostly daughters as well. I don't want my pictures to be autobiographical. I often work from memory and sometimes my pictures reflect this. If I were to photograph men all of the time, it may be too close to home, so to speak. I have a project I've been working on for years titled "Family Tree" that is being published by Photoworks. I have included my brothers and my father along with various other male members of my family and extended family. I'm very interested in working with more male subjects and this will happen in the near future.

As I am surrounded by several artists, I realized that in today's material world it is very difficult for artists to live of their philosophy without sometimes entering and operating in the more commercialized parts of the world. It might be an odd question: do you also have to compromise and engage in more commercialized jobs?

Whenever you involve another person or someone else's needs into any equation, the work will be compromised. Even if someone is working on a personal project, they may be thinking of how the work will relate to the public? How will it sell in a gallery? How will it reproduce? These are all forms of compromise. I have always worked in the commercial side of photography although I've never been very commercially minded. Neither side is easy route and both are very difficult to make a decent living at anymore. There are far too many clients with far too much pressure on them. This calls for a very safe attitude and approach. The art world is also based on money so galleries want artists who sell and have proven track records. If you fall into one of those categories, you may have an easier go of it. I also feel that it shouldn't matter. There shouldn't be any rules and there really needn't be two worlds. If work is good, it is good.

Is there a specific reason why you never published a book of your work?

My project "Family Tree" is to be published by Photoworks. There is a taster of this project in the current issue of Photoworks magazine. We don't have a specific date yet but it is in the works. A large part of my other work has been based on youth. When I'm finished, I would hope that it will be published into book form as well.

If you think back to when you started photography and if you think of what motivates you now, are they the same?

I became interested in photography by chance but I will always remember the desire to make something different and that will stand the test of time. I still try and achieve this and it remains a part of my philosophy.